

PROLOOG

In de felverlichte aankomsthal klinkt alleen het gezoem van een kapotte bagageband. Boven de bagageband staat op een scherm: *buiten dienst - out of order*. Aan het einde van de hal zijn een paar vroege passagiers bezig met hun bagage. Hamza onderdrukt een geeuw en werpt een vlugge blik op zijn horloge. Over ongeveer tien minuten zou de bagage moeten verschijnen en dan zullen ook de eerste passagiers van achter de klapdeuren tevoorschijn komen.

Hamza en Kat hadden geen keus om er zo vroeg al te staan maar het is beter als ze zich straks kunnen mengen tussen andere passagiers. Het laatste uur hebben ze samen op een bankje gehangen in een hal voor overstappers, als oververmoeide passagiers met een lange reis achter de rug.

‘Bijna tijd,’ zegt Hamza.

Kat kijkt verveeld op van haar telefoon, net alsof ze thuis op de bank hangt in plaats van op het punt staat om een kostbare lading op te halen. Ze haalt een hand door haar korte, zwarte haren.

De tekst op de informatieschermen van de bagageontvangst verspringt en aandachtig kijkt Hamza naar de bovenste regels. *Flight MUR2071 | luggage arrival soon* vermeldt het bord. Opgelucht haalt hij adem. Met bleke gezichten lopen de eerste passagiers de hal binnen en stellen zich op naast de band. Die begint te draaien en er verschijnen koffers. De meeste bagage is donker van kleur, net als de twee koffers waar zij op wachten. Die zijn allebei gemarkeerd met een plastic, oranje voetballabel.

‘Beste passagiers, goedemorgen,’ schalt een stem in meerdere talen door de intercom. Hamza slaat er geen acht op.

Vanaf nu heeft hij maar aandacht voor één ding: de koffers ongeopend door de douanecontrole krijgen.

‘Ga eens een stukje aan de kant,’ zegt Kat tegen een forse man die breeduit naast de band gaat staan en haar plek wil innemen. Ze geeft hem een zetje tegen zijn schouder waardoor hij uit evenwicht raakt. ‘Alsjeblieft,’ zegt ze er poeslief achteraan.

De man kijkt nors op haar neer, maar Kat negeert hem.

Intussen houdt Hamza het gat waar de koffers uitkomen nauwlettend in de gaten. Hij speurt de band af. Daar! Hij zet een paar stappen, maar Kat is hem al voor. Als Hamza naast haar staat, heeft ze de koffers al heel voorzichtig op een trolley gelegd. Ze steekt een stukje kauwgom in haar mond. ‘Jij ook?’ vraagt ze aan Hamza.

Hij schudt zijn hoofd en geeft een korte knik in de richting van de douanepost. Terwijl ze achter de trolley lopen, slaat Kat haar arm om Hamza’s middel en kijkt hem met een aanbiddende blik aan.

‘Hou je een beetje in,’ fluistert hij tussen zijn tanden door.

‘Weet je,’ antwoordt ze met een grappige, maar zwoele stem. ‘Nu komt het leukste deel.’ Ze zet haar zonnebril op.

Ze schuiven aan in de rij die bij de uitgang ontstaat, hun laatste horde om de buit zeker te stellen. Boven de uitgang staan informatieborden met daarop rechts de tekst: geen aangifte goederen en links: *aangifte goederen|douane|customs*. Tergend langzaam splitst de rij zich in tweeën. De meeste mensen kiezen voor de rechteruitgang, waar ze in rap tempo verdwijnen in een smalle gang tussen twee glazen wanden. Ook Hamza en Kat kiezen deze rij.

Hamza veegt met zijn handpalm over zijn voorhoofd.

‘Nerveus, schatje?’ vraagt Kat. ‘Dat is toch nergens voor nodig.’

Bij de glazen wanden, in een bocht, verschijnen vier douaniers. Ze bekijken alle passagiers en hun bagage van top tot teen. ‘Wie toch aangifte wil doen, kan meelopen!’ roept er één. *‘If you have something to declare at customs, please follow us!’*

Bij de passagier die voor Hamza en Kat staat, blijven twee douaniers staan. ‘Zou u uw koffer alstublieft willen openen, meneer?’ Met een nerveus gebaar opent de man zijn tas. Een van de douaniers glimlacht. ‘Wilt u ons alstublieft volgen, meneer?’ Hij legt grote nadruk op ‘alstublieft’.

Hamza pakt Kat steviger vast.

‘Adem in, adem uit,’ fluistert ze in zijn oor en ze werpt de douanier die naast haar staat haar mooiste glimlach toe.

Hij geeft haar een goedkeurend knikje. ‘Doorlopen graag,’ zegt hij.

Dat laten ze zich geen twee keer zeggen.

In de parkeergarage staat hun onopvallende, blauwe bus op de tweede verdieping geparkeerd. Kat kijkt een keer over haar schouder. ‘Maak maar open,’ zegt ze.

Met de twee koffers stappen ze in de bus. Kat trekt de schuifdeur achter zich dicht.

Behoedzaam legt Hamza de koffers op de vloer en trekt de labels er vanaf. De mannen die de koffers als bagage voor hen in het vliegtuig hadden meegenomen, zijn met een andere vlucht allang weer op de terugweg naar Amurakush. Hamza opent een koffer terwijl Kat gespannen toekijkt. Hij vouwt de verschillende lagen krakend papier weg. Daaronder liggen tientallen kartonnen kokers met de waardevolle vracht. Met

zachte hand pakt Hamza een kokertje op. ‘Kijk eens, wat een fraai exemplaar,’ fluistert hij tevreden. ‘Jij gaat een mooie prijs opleveren.’ Er klinkt een zwak, piepend geluid.

In rap tempo gaat Kat met haar wijsvinger langs de kokers en telt de inhoud. ‘Veertig stuks,’ zegt ze opgewekt, ‘en maar drie overleden. De rest moeten we snel overzetten.’

Ze opent het deurtje van een kooitje dat in een rek tegen de wand van de bus hangt en scheurt een kartonnen kokertje open. Dan wikkelt ze laag voor laag het papier af voordat ze het versufte vogeltje op het zilverkleurige zand in de kooi zet. Het beestje zakt door zijn pootjes en blijft een beetje scheef zitten.

1

JACK

Vier maanden eerder

Na het avondeten gaat de deurbel. Als Liz zich omdraait op haar stoel en door het erkerraam naar buiten kijkt, ziet ze het bezwete hoofd van Finn voor het raam op en neer springen.

‘Mag ik van tafel?’ vraagt ze aan haar ouders.

Haar moeder wuift met een hand dat het oké is en Liz sprint naar de voordeur.

‘Hé, Finn,’ roept ze enthousiast. Jack staat naast haar en blaft.

Finn aait de Jack Russell, geeft Liz een boks en wist het zweet van zijn voorhoofd.

Na zijn voetbaltraining komt Finn weleens langs, anders zien ze elkaar helemaal nooit meer.

‘Zal ik een glas water voor je pakken?’ vraagt Liz.
Als ze...